

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **D. A.**, zast. Mgr. Robertem Sedláčkem, advokátem se sídlem Jaselská 206/27, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2012, č. j. 57 A 2/2011 - 62,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2012, č. j. 57 A 2/2011 - 62, **se ve výroku I. a III. zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení výroku č. I a III shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který výrokem č. I zrušil pro nezákonnost jeho rozhodnutí ze dne 20. 10. 2010, č. j. JMK 125878/2010, sp. zn. S-JMK 125878/2010 OSP, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Výrokem č. III byla stěžovateli uložena náhrada nákladů řízení o žalobě.

Stěžovatel se s rozhodnutím soudu ve výroku č. I a III neztotožňuje a shledává jej nezákonným, uplatňuje kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nezákonnost shledává stěžovatel v nesprávném posouzení právní otázky (tj. materiálního znaku přestupku) soudem v předcházejícím řízení. Soud totiž v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že výrok napadeného rozhodnutí, tak jak je formulován, nespĺňuje požadavky určitosti, když dle ustanovení § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), není dostatečně určité označen čas spáchání skutku a napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť ani jeho výrok ani odůvodnění neobsahují dostatečně určitou identifikaci skutku z časového hlediska.

K výše uvedenému stěžovatel uvádí, že dle ustanovení § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce, o započtení doby do doby zákazu činnosti, o uložení ochranného opatření, o nároku na náhradu škody a o náhradě nákladů řízení. Smyslem požadavků uvedených v ustanovení § 77 zákona o přestupcích na vymezení skutku je, že popis protiprávního jednání obviněného musí být natolik určitý, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným. I v oblasti správního trestání totiž musí být zachována zásada „ne bis in idem“.

V první řadě je dle stěžovatele nutné od sebe odlišit pojem „skutek“ a pojem „popis skutku“. Skutkem je určitá událost ve vnějším světě charakterizovaná určitým jednáním a jeho následkem. Jde o souhrn určitých skutkových okolností. Pro posouzení toho, zda jde o týž skutek, je přitom zcela irelevantní právní posouzení daných skutkových okolností. Podstatné naopak je, že o týž skutek jde nejen při naprostém souladu v jednání i v následku, ale též v případě úplné shody alespoň v jednání při rozdílném následku, stejně jako v případě úplné shody alespoň v následku při rozdílném jednání. Navíc totožnost skutku je zachována i v případě alespoň částečné shody v jednání nebo v následku (anebo v obojím), to ovšem pouze pokud je taková shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu (viz rozsudek Nejvyššího soudu 11 Tdo 738/2003 ze dne 22. 7. 2004).

Popisem skutku se rozumí slovní forma, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace, je to tedy jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze podřadit formálním znakům správního deliktu, uvedeným v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 7/2009-66 ze dne 23. 9. 2009). Podle stěžovatele skutek nelze odlišovat od jiného skutku pouze na základě jediného znaku, ale totožnost skutku musí být posuzována v komplexu jeho jednotlivých znaků.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že rozhodnutí stěžovatele není dostatečně odůvodněno, neboť výrok napadeného rozhodnutí je dostatečně přesný a určitý a specifikace času spáchání přestupku splňuje požadavky na výrok rozhodnutí kladené dikcí ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Stěžovatel odkazuje rovněž na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73; dle výše uvedeného usnesení výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným a neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V souzeném případě stěžovatel ve výroku rozhodnutí dostatečně specifikoval čas spáchání přestupku, nesouhlasí proto s odůvodněním soudu, že vymezení časového intervalu slovy „v blíže nezjištěné době měsíce března roku 2010“ má pouze rámcový charakter, neboť z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu NSS vyplývá, že soud zruší správní rozhodnutí pouze v případě, že výrok rozhodnutí neobsahuje popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání. Stěžovatel proto nemůže s výše uvedeným závěrem soudu (převzatého z předmětného usnesení rozšířeného senátu NSS a nesprávně aplikovaného na rozhodnutí stěžovatele) souhlasit.

K soudem vytýkanému nedostatku časové determinace skutku uvádí dále stěžovatel, že pokud jde o čas spáchání přestupku, neklade zákon o přestupcích bližší požadavky na jeho vymezení. Otázkou je, jaká míra specifikace (popisu) skutku z hlediska časového je nutná k vymezení skutku, resp. jakým způsobem má být popsán skutek z hlediska časového. Požadavek na stejnou míru podrobnosti popisu skutku z hlediska časového u všech deliktů nemůže obstát. To by pak vedlo k tak absurdním závěrům, že pokud si svědci nevzpomenou na přesný den

v daném měsíci, přesnou hodinu či dokonce minutu spáchání skutku, nebylo by možné pachatele za deliktní jednání nikdy postihnout. Stěžovatel se proto neztotožnil s názorem soudu, že bylo namíste vymezit čas spáchání skutku minimálně s přesností na den, v případě posouzení přestupku jako pokračujícího deliktu určit alespoň den, ve kterém došlo ke spáchání posledního ze skutků.

Stěžovatel je toho názoru, že míra podrobnosti vymezení skutku z časového hlediska závisí na provedeném dokazování, kde je povinností správního orgánu dodržet zásadu materiální pravdy, tedy zjistit skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. V případě míry podrobnosti popisu skutku se musí jednat alespoň o natolik podrobný popis, aby byly naplněny požadavky jednoznačné identifikace skutku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 As 7/2009-66, ze dne 23. 9. 2009). Stejný požadavek míry podrobnosti popisu skutku ohledně protiprávního jednání se musí nutně týkat též popisu skutku z hlediska časového. Nadto stěžovatel uvádí, že ani z dostupné judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by uvedení času ve výroku rozhodnutí slovy „v blíže nezjištěné době měsíce března roku 2010“ bylo nedostatečné a tedy nezákonné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 35/2009 - 69, ve kterém soud rovněž nevyšlovl nezákonnost, přestože popis skutku byl uveden časovým intervalem „v blíže neurčené době, nejdříve však od měsíce srpna 2006 do 6. 11. 2007“). Stěžovatel se proto neztotožnil s názorem krajského soudu, dle kterého je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť výrok ani odůvodnění neobsahují dostatečně určitou identifikaci skutku z časového hlediska.

Z výše uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí stěžovatele nelze považovat za nezákonné, jeho rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, ani nedošlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (nedošlo absolutně k žádnému porušení procesního postupu správního orgánu). *„Hodnotí-li soud zákonnost rozhodnutí, posuzuje v každém konkrétním případě, zda ke porušení procesního postupu správního orgánu došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného rozhodnutí správního orgánu. Vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí je tedy třeba chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neobrožující právem chráněné zájmy účastníků“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 2 Afs 125/2006 - 120). Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 5 As 75/2011 - 54 ze dne 16. 11. 2011, kterým zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 57 A 2/2011 - 28, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, zavázal krajský soud, aby se řídil právním názorem jím vysloveným. Nejvyšší správní soud přitom uvedl, že odůvodnění rozsudku neobsahuje důvody, pro které má krajský soud za to, proč správním orgánem vymezené časové období „v blíže nezjištěné době měsíce března 2010“ umožňuje, aby byl předmětný skutek zaměněn s některým jiným. Takové posouzení je však vždy zapotřebí učinit, protože stejné časové vymezení jednou bude podmínku nezaměnitelnosti splňovat, podruhé tak být nemusí, proto je nutné tuto rozvahu učinit a v každém jednotlivém případě ve všech souvislostech posoudit.

Výše uvedeným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem se však dle stěžovatele krajský soud při svém rozhodování neřídil, neboť případ neposoudil ve všech souvislostech a dostatečně nezdůvodnil, proč časové vymezení „v blíže nezjištěné době měsíce března 2010“ nespĺňuje podmínku nezaměnitelnosti. Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého rozsudku navíc výslovně připustil, že stejné časové vymezení je schopno podmínku nezaměnitelnosti splňovat. Krajský soud tak v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu posoudil ono kritérium časovosti bez návaznosti na ostatní kritéria nezaměnitelnosti přestupku. Další důvody uvedené v odůvodnění rozsudku krajského soudu nejsou z hlediska nezaměnitelnosti skutku relevantní.

Nezákonným dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. shledává stěžovatel rovněž výrok č. III rozsudku krajského soudu, kterým byla stěžovateli uložena povinnost zaplatit žalobci náklady řízení v částce 13 520 Kč. Dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Krajský soud výrokem č. II svého rozhodnutí odmítl žalobu ve vztahu k výroku č. II rozhodnutí stěžovatele s odůvodněním, že se žalobce v petitu žaloby domáhal toho, aby rozhodnutí stěžovatele č. j. JMK 125878/2010 bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení, aniž by byl specifikován napadený výrok rozhodnutí. Rozhodnutí stěžovatele se však ve výroku č. II vztahuje k osobě odlišné od žalobce, který byl tudíž aktivně legitimován podat žalobu pouze proti výroku č. I rozhodnutí stěžovatele. Žalobce, ač zastoupen advokátem, se domáhal zrušení rozhodnutí stěžovatele v celém rozsahu, tedy i v části II., která ovšem předmětnou žalobou být napadena nemohla, neboť k tomu žalobce nebyl aktivně legitimován. Tento právní názor výslovně uvedený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu krajský soud nerespektoval, když nerozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce neměl ve věci plný úspěch, proto mu soud měl přiznat právo na náhradu poměrné části nákladů.

Z výše uvedeného stěžovatel vyvozuje, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné ve výrocích č. I a III z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že považuje napadený rozsudek po právní i faktické stránce za správný a zákonný, a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele v celém rozsahu zamítl a stěžovatele zavázal k náhradě nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud především předesílá, že kasační stížnost je stěžovatelem podána opakovaně poté, kdy Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu pro nepřezkoumatelnost již jedenkrát zrušil (rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 75/2011 - 54). Nejvyšší správní soud se tak a priori musel zabývat přípustností kasační stížnosti - viz § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Smyslem a účelem zamezení opakovaného posuzování je vyloučení situace, kdy by se Nejvyšší správní soud znovu zabýval věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj závazný právní názor a tento názor byl nižším soudem respektován (k tomu srovnej nálezn Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, dostupný na nalus.usoud.cz). Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, jímž tento rozhodl poté, kdy byl jeho předchozí rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, je kasační stížnost přípustná stran právní otázky, jíž se Nejvyšší správní soud v kasačním rozsudku nezabýval, nebo v případě, že se krajský soud závazným právním názorem neřídil (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v prvně posuzované věci shledal rozhodnutí krajského soudu zmatečným; krajský soud zrušil a i části rozhodnutí správních orgánů, stran kterých nebyl žalobce aktivně legitimován (týkala se jiného účastníka řízení). Rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění rozhodnutí, když krajský soud neodůvodnil, proč zrušil rovněž rozhodnutí správního

orgánu I. stupně, rovněž nedostatečně odůvodnil svůj závěr o nepřesnosti časového vymezení skutku; přitom toliko na tomto závěru dospěl k závěru o nezákonnosti obou rozhodnutí správních orgánů.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé anebo je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Nejvyšší správní soud shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Krajský soud měl krom posouzení aktivní legitimace účastníka řízení stran jednotlivých výroků správního rozhodnutí (což v novém rozhodnutí učinil a své pochybení napravil, rovněž tak bez dalšího vypustil z výroku I. zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně), najisto postavit závěr o tom, že správním orgánem vymezené časové období umožňuje, aby byl předmětný skutek zaměněn se skutkem jiným.

Krajský soud ve svém prvním rozhodnutí pouze citoval z usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 34/2006 - 73, že „výrok rozhodnutí musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je potřeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“, a bez dalšího shledal, že vzhledem k rámcovému charakteru časového určení doby spáchání skutku nelze toto považovat za přesné vymezení skutku. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, v němž se věci in meritum z důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nezabýval, obiter dictum stran vymezení skutku konstatoval, že důvody, pro které má krajský soud za to, proč správním orgánem vymezené časové období „blíže nezjištěné době měsíce března 2010“ umožňuje, aby byl předmětný skutek zaměněn s některým jiným, přitom by bylo možno najisto postavit závěr, že skutek nebyl přesně a nezaměnitelným způsobem vymezen, odůvodnění rozsudku neobsahuje. Nejvyšší správní soud konstatoval, že takové posouzení je vždy zapotřebí učinit, protože stejné časové vymezení jednou bude podmínku nezaměnitelnosti splňovat, podruhé tak být nemusí, a je proto nutné tuto rozvalu učinit, a v každém jednotlivém případě ve všech souvislostech posoudit.

Krajský soud v novém rozhodnutí setrval na svém původním názoru, že „v daném případě bylo na místě vymezit čas spáchání skutku minimálně s přesností na den, v případě posouzení přestupku jako pokračujícího deliktu, určit alespoň den, ve kterém došlo ke spáchání posledního ze skutků.“ Konstatoval, že „není v souladu se zásadou právní jistoty, aby ten, komu je ukládána sankce, mohl mít pochybnost o tom, jakým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku, kdy bylo jednání dokončeno a od jakého časového okamžiku počínají běžet lhůty odvíjející se od jeho spáchání.“ Odůvodnění svého právního názoru nachází krajský soud přitom v tom, že není popisem skutku daný skutek dostatečně ohraničen („v blíže nezjištěné době měsíce března tohoto roku“), např. pro běh lhůty k projednání přestupku dle ustanovení § 20 zákona o přestupcích, běh lhůty pro podání návrhu postižené osoby na projednání přestupku; dále krajský soud poukazuje na nutnost posouzení toho, zda se jedná o skutek jednorázový nebo pokračující, což má mimo jiné význam i pro určení výše sankce.

Lze nepochybně s uvedenými argumenty, jakož i s teoretickými úvahami stran nutnosti přesného vymezení časového úseku a jednoznačné definice skutku souhlasit, nicméně teoretické závěry, které krajský soud předestřel, nenašly odraz ve věci konkrétně projednávané; postup

krajského soudu tak byl ryze formalistický. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve svém předchozím rozhodnutí, je potřeba v každém případě zvlášť posoudit, zda je časové určení dostatečné a potřebné, zda popis skutku dostatečně vymezuje skutek, tak aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem. Zda tomu tak mohlo být nebo skutečně bylo, však krajský soud v dané věci nechal zcela stranou a takový závěr neučinil.

Popis skutku je jen slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Popisem skutku je tedy zapotřebí rozumět jazykový popis těch jednání či skutkových okolností, které lze kvalifikovat (tj. podřadit) formálními znaky správního deliktu uvedeným v zákoně. Popis skutku musí obsahovat ty skutkové okolnosti, které jsou právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty správního deliktu, který je předmětem řízení, tj. za nějž byla v dané věci uložena pokuta. Přesný časový údaj je nutný zejména u deliktů, kdy je časové vymezení právně významné z hlediska naplnění jednotlivých znaků skutkové podstaty daného deliktu, v ostatních případech bude přesná časová specifikace skutku postradatelná a bude moci být nahrazena méně přesným určením.

Krajský soud ve svém rozsudku shledal neurčitost časového vymezení skutku v tom, že ve výroku rozhodnutí nebylo uvedeno, zda se jedná o skutek jednorázový nebo pokračující. Lze přisvědčit krajskému soudu, že výrok napadeného rozhodnutí, tak jak je formulován, nesplňuje požadavky určitosti, a to z důvodu nedostatečné určitosti časového vymezení spáchání přestupku, když nebyla zohledněna ve skutkovém výroku skutečnost, že ke spáchání skutku naplňujícího podstatu přestupku došlo v průběhu měsíce března několikrát. Četnost jednotlivých útoků je nepochybně významnou skutečností určující závažnost přestupku a jeho následky, neboť škodný následek přestupkového jednání je úměrně vzrůstající k množství spáchaných útoků. Lze tedy připustit, že ve výroku správního rozhodnutí nebylo jednoznačně označeno, zda je postihován pokračující či jednorázový správní delikt, resp. přestupek. Nicméně v daném případě tato vada nemohla vést k nezákonnosti správního rozhodnutí, neboť absence přesného výroku správního rozhodnutí stran běhu lhůty pro projednání přestupku, jakož i výše uložené sankce, nebyly v daném případě naplněny. Všechny útoky žalobce se konaly pouze v průběhu měsíce března 2010, oznámení o spáchání přestupku bylo navrhovatelkou učiněno v měsíci dubnu 2010; jakkoli se tedy mohlo jednat o pokračující delikt (v úvahu nepřichází delikt opakovaný, neboť mezi jednotlivými útoky nebylo pravomocně rozhodnuto, resp. ani zahájeno přestupkové řízení o „jiném“ shodném útoku pachatele), trvající pouze v měsíci březnu 2010, lhůta pro zahájení řízení, jakož i pro zánik trestnosti byly zachovány; počátek běhu lhůty i v případě deliktu trvajícího by se tak vždy odvíjel max. od konce měsíce března 2010.

Podle ust. § 68 odst. 2 zákona o přestupcích u přestupku, který lze projednat jen na návrh (o takový přestupek se v dané věci jedná) lze návrh podat příslušnému správnímu orgánu nejpozději do tří měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o přestupku nebo o postoupení věci orgánem činným v trestním řízení. V návrhu musí být uvedeno, kdo je postíženou osobou, koho navrhovatel označuje za pachatele a kde, kdy a jakým způsobem měl být přestupek spáchán. V daném případě byl oznámen přestupek v měsíci dubnu 2010, tedy jednoznačně ve lhůtě, bez ohledu na to, které konkrétní dny v měsíci březnu 2010 byly útoky pachatelem vedeny, z podaného oznámení byly zřejmé a jednoznačné i ostatní nezbytné náležitosti.

Podle ust. § 20 odst. 1 cit. zákona přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 30. 6. 2010 (č. j. MR-S 3862/10-OVS/12), rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 20. 10. 2010. I v tomto případě byla lhůta nade vší pochybnost zachována.

Co se týče rovněž zmiňovaného vlivu na výši uložené sankce, je tato otázka bezpředmětná, neboť sankce byla uložena na spodní hranici, její výše byla v rozhodnutí správního orgánu odůvodněna, nadto však výši sankce žalobce nikterak nekomentoval.

Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že se nemohl ztotožnit se závěry krajského soudu, které stran otázky identifikace a zaměnitelnosti skutku v intencích závěrů cit. usnesení rozšířeného senátu, na které ve svém rozsudku odkázal, učinil v nyní projednávané věci. V daném případě nedošlo, a ze spisového materiálu taková skutečnost ani nevyplývala, nepřesnou identifikací skutku z hlediska časového ve výroku rozhodnutí k závěrům, které krajský soud předstřel ve svých právních úvahách, totiž, že skutek mohl být zaměněn se skutkem jiným a mohly nastat i jiné důsledky stran běhu lhůty, apod. V daném případě nebylo žádných pochyb o osobě pachatele, o době jeho jednání, která byla pro identifikaci skutku zřejmá, ani o tom, co konkrétně bylo obsahem tohoto jednání, jakož ani o tom, proti komu bylo směřováno. V tomto směru postrádá rozsudek krajského soudu dostatek odůvodnění.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu i z jiného důvodu. Krajský soud zcela pominul druhou žalobní námitku, která směřovala do samotného materiálního vymezení přestupku. Žalobce v žalobě nikterak nepopíral zvolený způsob, kterým hledal další věřitele dotčené, konstatoval přitom, že se tak dělo na veřejném místě, přitom pouze vyzýval další věřitele, aby se s ním spojily za účelem vymáhání dluhu. Odkázal přitom na garantovanou svobodu slova, na to, že se žádného urážlivého ani zesměšňujícího výroku nedopustil. Namítal mimo jiné tedy i to, že se jednáním, které nikterak nečiní sporným, nedopustil přestupku dle § 49 přestupkového zákona, který je mu přičítán, neboť se nedopustil protiprávního jednání, tudíž schází jeden ze základních znaků přestupku.

Nejvyšší správní soud tedy shledal pochybení krajského soudu i v tom, nezabýval-li se tento všemi žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Povinností soudu v řízení o žalobě je přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu uplatněných žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.); této povinnosti však krajský soud nedostál. Povinnost soudu vypořádat se se všemi žalobními námitkami má své opodstatnění. Jakkoli totiž může již jedna z nich být shledána důvodnou a může vést sama o sobě ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, je nutno se vypořádat se všemi ostatními, a to z hlediska jejich důvodnosti či naopak nedůvodnosti. Zruší-li totiž soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu, je tento vázán právním názorem soudu v dalším řízení. Není-li však stran námitek neprojednaných (přitom již ve správním řízení uplatněných) žádný právní názor soudem vysloven, stěžní může v dalším řízení správní orgán této povinnosti dostat, resp. jeho nové rozhodnutí může trpět další vadou, k níž se v námitce soud ve zrušujícím rozsudku nevyjádřil. Tím spíše tak tomu bude v případě, kdy i další námitky mohou být námitkami důvodnými.

Z hlavy páté Listiny základních práv a svobod vyplývá obecný požadavek, podle něhož jsou soudy povinny svá rozhodnutí řádně zdůvodnit. Absence řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (II ÚS 686/02).

Nejvyšší správní soud shledal v postupu krajského soudu naplnění důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto rozsudek Krajského soudu v Brně postupem dle § 110 odst. 1 s. ř. s. ve výroku I. a III. zrušil (výrokem II. byla odmítnuta žaloba stěžovatele ve věci týkající se jiného účastníka – pozn. soudu).

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). V novém řízení tedy krajský soud v intencích veškerých žalobních námitek rozhodnutí žalovaného přezkoumá in meritum, tedy bude se zabývat především i tím zda jednání žalobce naplňuje pojmové znaky přestupku.

Pokud krajský soud v novém řízení shledá žalobu důvodnou, bude muset stran stanovení nákladů řízení zohlednit i tu skutečnost, že stěžovatel ve vztahu k výroku II. přezkoumávaného rozsudku, který nebyl zrušen, nebyl ve věci úspěšný.

V novém rozhodnutí rozhodne Krajský soud v Brně rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu